

Povídání na cyklotúře

KAM DÁL!

Letitý fanoušek Jaroslav Nezažil a bývalý druholigový trenér Radim Hlava se po pravidelném setkávání ve sportovním baru „U kulatého míče“ nečekaně sešli v divadle. A jak to tak život často režiruje, dostali se společně až k cykloturistickému výletu. Vedle společné lásky obou mužů, kterou je sport, se totiž projevila společná láska jejich manželek – kultura a umění. A díky ženské tendenci se družít tak vzniklo rodinné přátelství.

TEXT: ZDENĚK HANÍK

Všichni v cyklistickém...

HLAVA: „Paní Nezažilová, já myslím, že by bylo lepší, kdybyste jely vy, ženské, spolu a my chlapi rovněž. Přeci jenom budete mít asi i jiné tempo a určitě si máte s mojí ženou co povídat...“
NEZAŽIL: „Ani nevíš, jak jsem ti vděčnej, poslouchat ty její rozumy. A navíc mě to ježdění nějak nebaví, radši se dívám na Tour de France v televizi.“
HLAVA: „No dobře, ale jsi ochoten alespoň nějaký úsek ujet?“
NEZAŽIL: „Ale jen kousek. A zakončíme to v nějaké hospodě.“
HLAVA: „Tak dobře, pojedeme středním tempem a až toho budeš mít dost, tak to zasekneme.“
NEZAŽIL: „Ale jenom kvůli tobě, abys neřek, žeš jel na výlet do hospody.“

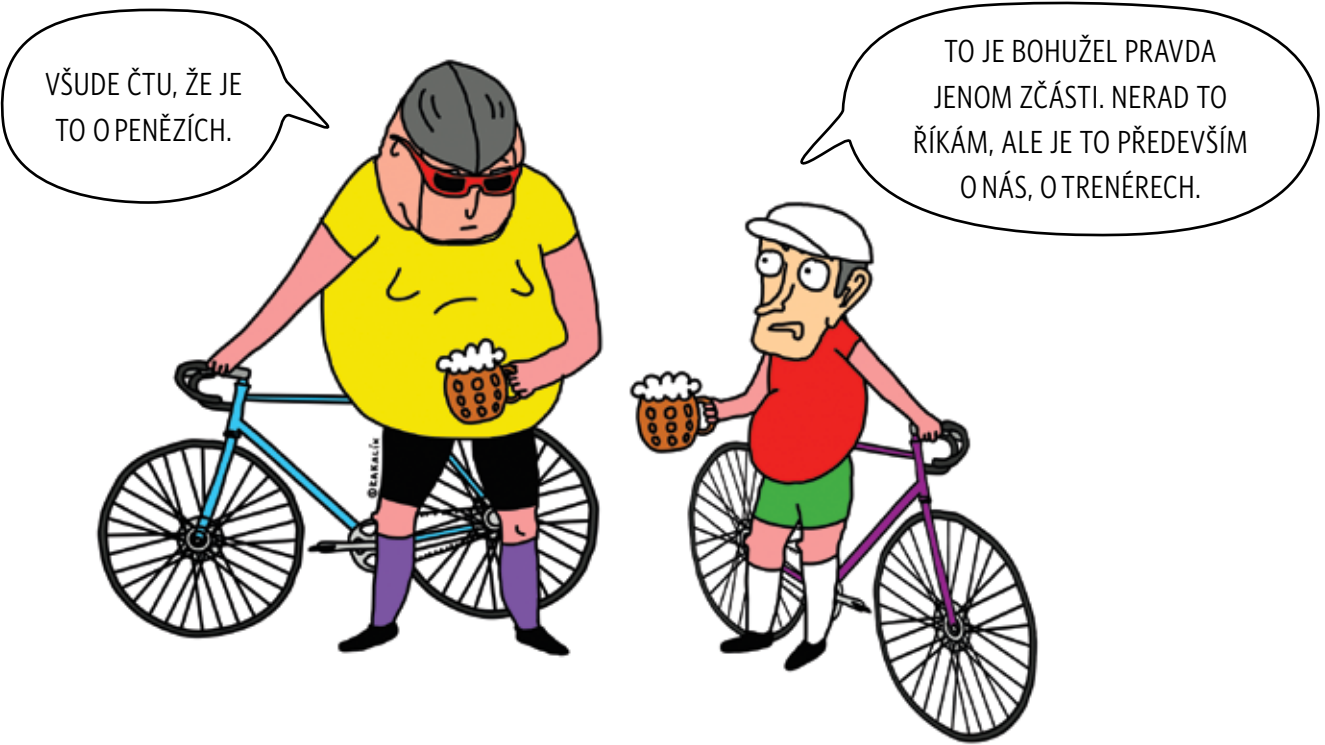
„S TÍMHLE MĚ OBČAS ŠTVEŠ. JAKÝ FANOUŠEK A JAKÝ TRENÉR? PODÍVEJ SE NA TO REÁLNÝMA OČIMA NORMÁLNÍHO ČLOVĚKA.“

Restaurace...

NEZAŽIL: „Tys mi dal, kamaráde, mám já tohle zapotřebí?“
HLAVA: „Naopak, jsem mile překvapen, jakou máš výdrž, klobouk dolů.“
NEZAŽIL: „Nech si ty pozitivní kecy. Ale na plzničku se těším.“
HLAVA: „Ne, opravdu, myslel jsem to upřímně. Ujeli jsme pořádný kus cesty, i já jsem příjemně unavený. A plzeňské si dám s chutí také.“
NEZAŽIL: „Tak nevím, jak to vidíš letos... To EURO – ostuda. Olympiáda – čekal jsem víc zlatejch. A Světovej pohár v hokeji – no snažili se, ale nemaj na to.“
HLAVA: „Když se na to podívám jako fanoušek, viděl bych to jako ty. Mě spíš mrzí, že na olympiádě nebyl ani jeden zástupce kolektivních her, ale jako trenér si dovedu představit, jak je to těžké.“
NEZAŽIL: „Víš, s tímhle mě občas štveš. Jaký fanoušek a jaký trenér? Podívej se na to reálnýma očima normálního člověka.“
HLAVA: „Já bych si ale taky jako Čech přál, abychom třeba na EURU porazili Španěly nebo Turky, nebo v hokeji Kanadany. Ale mám určité zkušenosti, a tak vím, že to není tak jednoduché.“

NEZAŽIL: „A pro Island je to jednoduché? Je jich tři sta tisíc a mají všehovšudy 80 fotbalových klubů, a jak se prosadili na EURU!“
HLAVA: „Ano, Island ukázal, že to jde. Ale je otázka, jestli to nebyl ojedinělý výstřel.“
NEZAŽIL: „Já jsem se ale na tebe dnes připravil a něco jsem si o tom přečetl. A oni na Islandu mají i výbornou házenou a basket. Tak jaký ojedinělý výstřel?“
HLAVA: „Vím o tom, myslel jsem prve fotbal. Jsem rád, že sis o tom něco přečetl, alespoň bude naše diskuse zajímavější.“
NEZAŽIL: „To si piš. Není to tak trochu o tom, že to prostě dělaj líp než my?“
HLAVA: „To úplně nevím, jestli to dělají líp, ale bohužel musím říct, že my to asi neděláme úplně dobře.“
NEZAŽIL: „Tak vidíš, sám to uznáváš.“
HLAVA: „Jenomže kritizovat umí kdejaký kverulant, ale podívat se na to kriticky a přitom pozitivně, to je jiná.“
NEZAŽIL: „Co to je za blbost? Kriticky a pozitivně? Vždyť to si odporuješ. Nezmohlo tě to kolo?“
HLAVA: „No, tělo jsem trochu zhuntoval, ale hlava mi zatím, doufám, jede. Kriticky pro mě znamená, abychom si nic nezastírali, ale na druhé straně musí být v každém problému zárodek nového

řešení, pokud si chceš ovšem ten problém přiznat. A o to jde.“
NEZAŽIL: „Nerozumím ti, je to na mě moc intelektuální.“
HLAVA: „No jako že jsme teď lidově řečeno v řiti, neznamená, že se vzdáváme.“
NEZAŽIL: „V řiti? Takový slova od tebe neznám.“
HLAVA: „To abych se ti přiblížil.“
NEZAŽIL: „Chceš do držky?“
HLAVA: „Ne, promiň. Je to problém. Lidi se na před odbavili na Vrbovi a vystoupení na fotbalovém EURU, ale větší malér je, že nemáme ani jeden týmový sport na olympiádě. To se stalo doposud jenom jednou.“
NEZAŽIL: „Sledoval jsem na olympiádě basket a volejbal. Byla to paráda, to byl jinej level.“
HLAVA: „No jo, ale mě to jako bývalého trenéra trápí, že jsme tam v minulosti byli a teď tam nejsme.“
NEZAŽIL: „Všude čtu, že je to o penězích.“
HLAVA: „To je bohužel pravda jenom zčásti. Nerad to říkám, ale je to především o nás, o trenérech.“
NEZAŽIL: „Ty seš nějaký plačtivej, nedáme si panáka?“
HLAVA: „To si s tebou dám rád, plačtivý nejsem, ale štve mě to.“

NEZAŽIL: „A když říkáš, že je to o trenérech, co tím myslíš?“

HLAVA: „To, že jsme se tak dlouho prsili dobrovolnictvím, lidovým citem a medailemi z minulosti v házené, basketu, fotbalu i volejbalu, až nám ujel vlak.“

NEZAŽIL: „Jako že česká ulička už nefunguje?“

HLAVA: „Česká ulička nás zabila.“

NEZAŽIL: „To jsou silná slova. Jak to myslíš?“

HLAVA: „Česká ulička je symbolem české vyčůranosti v dobrém slova smyslu, ale vyčůranost už na světovou konkurenci neplatí. Sport se strašně změnil, kamaráde. A my jsme to tady v Čechách prospali a jsme stále v zajetí minulosti.“

NEZAŽIL: „Teda, na tebe to dneska sedá. Když tě poslouchám, tak nevím, jestli si to mám hodit.“

v tom sportu pracují, a o kultuře. A to je trochu havárka.“

NEZAŽIL: „To je na mě moc filozofický téma. Neříkej, že na to nemáš nějaký názor, proč to tak je?“

HLAVA: „Mám, v českém sportu zatím převažují spíš činy jednotlivců než systémové postupy. Tam, kde by se měl ukázat výsledek systémové strategie, je prázdné.“

NEZAŽIL: Myslíš, že jsme po revoluci v roce 1989 vyhodili dítě i s vaničkou?

HLAVA: „Sakra. Teď mluvíš zase ty jako básník...“

NEZAŽIL: „Človeče, já to někde čet a nějak se mi to sem hodilo.“

HLAVA: „Máš pravdu, hodí se to sem. Český sport měl do roku 1989 sice ideologický systém centrálně řízeného sportu, ale nějaký systém to byl a ně-

„TAK DLOUHO JSME SE PRSILI DOBROVOLNICTVÍM, LIDOVÝM CITEM A MEDAILEMI Z MINULOSTI V HÁZENÉ, BASKETU, FOTBALU I VOLEJBALU, AŽ NÁM UJEL VLAK. ČESKÁ ULIČKA NÁS ZABILA.“

HLAVA: „Ne ne, to je ta kritická část. Já jsem pozitivní chlap a neházím flintu do žita. Ale to víš, když se má něco léčit, musím si přiznat, že jsem nemocný.“

NEZAŽIL: „Ty seš furt tak složitý... Řekni spíš, co by se s tím podle tebe mělo dělat. Já jsem fanoušek a chci si na olympiádě zafandit Čechům, nejenom těm na vodě, co vozej medaile. Já rozumím hrát a na nich se jako divák vždycky odbavím.“

HLAVA: „Aby sis zafandil na olympiádě nějakému týmovému sportu, to bude složitější, protože postupový klíč je zatím naprosto nesmlouvavý. Všude pouze 12 týmů a například v basketu by naši bývali museli postoupit přes finalisty OH Srby. Ve volejbalu ani nemohli hrát kvalifikaci. Ale na mistrovství Evropy nebo mistrovství světa bychom neměli chybět. Proto se musíme změnit.“

NEZAŽIL: „Doufám, že ne my dva?“

HLAVA: „My dva musíme hlavně dneska dojet, nalil jsi tady do mě už třetího panáka... Ale mám na mysli prostředí v českém sportu. Už mě znáš, že tě rád trochu poučuju, ale v tomto případě vím, že se musíme měnit, jenže všechno se mi to nějak míchá.“

NEZAŽIL: „Já tě nepoznávám. Kde je tvoje jistota?“

HLAVA: „Víš, nerad melu nesmysly, když nemám jasný názor. A tady ho nemám. Víím, že sport potřebuje víc peněz, nové haly, v některých sportech víc dětí, propagaci a tak dál. Jenomže se nemůžu zbavit dojmu, že je to daleko víc o lidech, kteří

jak fungoval. Teď už není a samozřejmě takový už nikdy nebude. Ovšem namísto něj se marně hledá alternativa a upřímně řečeno jsme všichni tak trochu bezradní.“

NEZAŽIL: „Všichni to svádí na nedostatek peněz.“

HLAVA: „To je asi pravda. Ale problém nedostatku peněz už se řeší a podle mě i vyřeší. Jde o to, aby se nestal zaklínadlem, na které to vždycky svedeme.“

NEZAŽIL: „Taky už není tolik dětí, jako za mejch časů.“

HLAVA: „To je zase jenom zástupný problém. Nám ale ujela kvalita, nikoliv kvantita. Schází mozky, utekly do byznysu. V kvalitních zahraničních ligách nepůsobí téměř žádní čeští trenéři. Čím to je, že ve světě není zájem o české know-how? Neeexistuje, kamaráde!“

NEZAŽIL: „To je smutný... Ježíšikriste, támhle jedou ty naše starý. A máme po debatě.“

HLAVA: „Paní Nezažilová, musím velmi pochválit vašeho muže. Kdybych ho býval nezastavil, tak jsme dojeli, až nevím kam. Děkujeme vám, dámy, že jste nás vytáhly, naše zdecimované tělesné schránky to potřebovaly. Můžeme to někdy zopakovat.“

NEZAŽIL (šeptem): „Ty seš vůl... Ale děkuju ti, zachoval ses jako kamarád.“

HLAVA: „Znáš to, v týmových hrách se musí držet pospolu v nejtěžších situacích zápasu.“

NEZAŽIL: „Ahoj, tak zase někdy.“

HLAVA: „Budu se těšit.“

